

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

לפני כבוד השופטת בכירה דורית קוברסקי

עו"ד אורי סורוקר

התובע:

נגד

הנתבעים:

1. אילה חסון – נשר
  2. חדשות 13 בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד עמית מור רח' תובל 5 תל אביב

פסק דין

1

2

3

עובדות

1. התובע, אורי סורוקר (להלן: **סורוקר**), הוא עו"ד במקצועו. הנתבעת 1, אילה חסון (להלן: **חסון**), עיתונאית, אשר בין היתר הגישה את מהדורת "שישי עם אילה חסון" ותוכנית "המטה המרכזי" ששודרה אצל הנתבעת 2, חדשות 13 בע"מ (להלן: **ערוץ 13**; להלן: **הנתבעים**).

7

2. ביום 20.3.17 סורוקר הגיש תלונה נגד נהג מונית, ציון לרדו (להלן: **לרדו**), לפיה ביום 17.3.17, עלה למונית במצפה הימים באילת כדי לנסוע לשדה התעופה. המונה לא הופעל בתחילת הנסיעה, אלא לאחר דרישתו. בסיום הנסיעה הסתבר גם שלרדו הוסיף למחיר שהופיע במונה 3.80 ש"ח, היות ולשיטתו מדובר בתוספת נוסע שני. סורוקר ביקש את התחייסות משרד התחבורה לאמור במכתב (להלן: **המכתב**, נספח א לת/1).

13

3. המכתב לא נענה ועל כן סורוקר פנה למשרד התחבורה בשנית ביום 2.5.17. במסגרת התזכורת ששלח ביקש לדעת "מצב הדברים באשר לטיפול בפנייתו" (להלן: **התזכורת**, נספח ב לת/1).

16

4. ביום 27.11.20, שודרה בחדשות ערוץ 13 במסגרת "שישי עם אילה חסון", כתבה שכותרתה "הסיפור הבא לא ישאיר אתכם אדישים. מדינת ישראל, אפשר לומר, רודפת אחרי פנסינר בן 70 בגלל שלושה שקלים ושמונים אגורות, כשנסיבות המקרה שנויות במחלוקת..." (להלן: **הפתיח לכתבה**). ביום 28.11.20 שודר קטע מהכתבה, ללא שינוי או תוספת, במסגרת התוכנית "המטה המרכזי" בערוץ 13. וביום 4.12.20 חסון הזכירה את הכתבה במהדורת "שישי עם אילה חסון".

22

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

- 1
- 2 5. משרד התחבורה – מדינת ישראל הגישה כתב אישום נגד לרדו (תיק 8317-03-18) בעבירה של
- 3 גביית שכר הסעה יותר מאשר הראה המונה בסיום הנסיעה, היות ובתום הנסיעה לרדו גבה
- 4 מסורוקר שכר מופקע בסך 33.30 ₪ במקום 29.50 ₪, כאשר ההפרש היה בתעריף לנוסע שלישי,
- 5 למרות שלא היה ברכב נוסע שלישי (עבירה לפי סעיף 162(1) וסעיף 68 לפקודת התעבורה (נוסח
- 6 חדש) תשכ"א-1961, עבירה לפי תקנה 512(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961). בהסכמת לרדו
- 7 צורף לתיק נשוא הדיון כתב אישום נוסף (תת"ח 9995-09-20), בעבירה של הפעלת מונה שלא
- 8 כדין (עבירה לפי תקנה 509(א) ו-510 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, עבירה לפי סעיף 162(1)
- 9 וסעיף 68 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961), לפיו ביום 15.1.19 לרדו דרש
- 10 מהנוסעים שישלמו שכר קבוע מראש של כ-30 ₪ ללא הפעלת מונה ומאחר והנוסעים סירבו
- 11 להצעתו, ביצע פניית פרסה לכיוון שדה התעופה וסירב להסיעם. הנוסעים סירבו לרדת
- 12 מהמונית וציינו בפניו שהוא עובר עבירה, אי לכך ולבקשתם הפעיל את המונה, אך בסיום
- 13 הנסיעה גבה מהם שכר מופקע בסך 24.20 ₪ במקום 19.90 ₪, כאשר ההפרש הוא בגין "הזמנה
- 14 טלפונית" למרות שהמונית לא הוזמנה טלפונית.
- 15
- 16 6. ביום 9.12.20 התקיים דיון בבית משפט שלום באילת, במסגרתו הצדדים הגיעו להסדר טיעון
- 17 ביחס לשני כתבי האישום. עפ"י הסדר הטיעון, לרדו יודה בעובדות המצוינות בכתבי האישום,
- 18 יורשע עפ"י הודאתו והצדדים יעתרו במשותף לקנס בסך 2,200 ₪ שישולם בשלושה תשלומים.
- 19 בנוסף, לרדו התחייב בסכום של 8,000 ₪ להימנע מעבירות בהן הורשע למשך שלוש שנים,
- 20 ופיצוי בסך 300 ₪ אשר יחולק באופן שווה בין שלושת המתלוננים (להלן: **הסדר הטיעון**).
- 21
- 22 7. בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון, תוך שלקח בחשבון את הודאתו של לרדו, אשר חסכה זמן
- 23 שיפוטי יקר, כמו גם את גילו ומצבו הבריאותי ודן אותו לקנס בסך 2,200 ₪ שישולם בעשרה
- 24 תשלומים. בנוסף, פסק פיצויים בסך 100 ₪ לכל אחד מהמתלוננים ואת התחייבות לרדו בסך
- 25 8,000 ₪ במידה ויבצע עבירה נוספת (להלן: **גזר הדין**). בסיום גזר הדין בית המשפט מצא
- 26 להוסיף "דומה כי העבירות בהן הורשע הנאשם, או לפחות חלק מהן, למעט עבירה שעוסקת
- 27 בהתנהגות בלתי הולמת, מתאימות להיות עבירות ברירת קנס ובכך ברירת המחלף הייתה
- 28 שנהג העובר עליהן היה משלם את הקנס ורק מי שהיה מעוניין בכך היה מבקש להישפט,
- 29 ובכך היה יכול להיחסך כסף רב לקופה הציבורית ולמדיינים עצמם". בהמשך נקבע
- 30 שהפרוטוקול יועבר לנשיא ביהמ"ש מחוז דרום על מנת שישקול העברת החלטה או חלק ממנה
- 31 לגורמים רלוונטיים, כמו כן יועבר הפרוטוקול לעיונו של סגן הנשיא (להלן: **פסק הדין**, נספח 1
- 32 לנ/1).
- 33

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

8. ביום 23.12.20, בעקבות פניית נציג ציבור בתלונה נגד ההחלטה של יחידת התביעות במשרד התחבורה להגיש כתב אישום נגד נהג המוניתי, שגבה ביתר לכאורה סכום זניח של 3.80 ₪, הנציב המליץ ליועמ"ש לעשות בכוחו לתיקון החקיקה הקיימת, באופן שיאפשר אכיפה אפקטיבית ויעילה, באמצעות הטלת קנסות על נהגי מוניות, חלף הגשת כתבי אישום פליליים נגדם לבית המשפט (להלן: **החלטת הנציב**; נספח 2 לנ"1).

6

9. יוער שסורוקר הגיש תביעה נוספת בגין אותה כתבה נגד גילי כהן, מנחה תכנית ראיונות במרשתת ששמה "הפה של המדינה עם גילי כהן" במסגרת תביעה זו סורוקר פוצה בסך של 15,000 ₪ (ת"א 56125-12-20).

10

11

טענות הצדדים

10. סורוקר טען שהוא זכאי לפיצויים ללא הוכחת נזק בסך 300,000 ₪ עפ"י חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: **החוק**). לשיטתו, פרסום שתי הכתבות ע"י חסון, באופן מגמתי ומסולף, הכל כדי ליצור רייטינג, ביזה, השפיל אותו ופגע בשמו הטוב, שכן הכתבות יצרו מסר בעיני "הצופה הסביר", כאילו הוא נהג כלפי לרדו ברשעות של ממש (סעי' 111-113).

16

11. במסגרת כתב ההגנה הנתבעות ציינו שמדובר בכתבה אחת ששודרה ביום 27.11.20. ביום 28.11.20 שודר רק קטע מאותה כתבה, ללא שינוי או תוספת, במסגרת התוכנית "המטה המרכזי" ברשת 13. בכל מקרה לשיטתן יש לדחות את התביעה על הסף, היות ואין בכתבה כל אמירה, ביטוי או מילה שיש בהן כדי להשפיל, לבזות, ללעוג או לפגוע במשלח ידו או מקצועו של סורוקר (סעיף 1 לחוק). מטרת הכתבה הייתה אך ורק, לעלות למודעות ולשיח הציבורי את הסוגיה של ניהול הליכים פליליים משך שנים רבות והגשת כתבי אישום בענייני זוטות, תוך בזבוז משאבים יקרים על חשבון הקופה הציבורית. מטרה זו הושגה בעקבות שידור הכתבה כפי שמתקף מפסק הדין ומהחלטת הנציב.

25

12. לחילופין, נטען שככל ויקבע ע"י בית המשפט שיש בכתבה משום לשון הרע כלפי סורוקר, כי אז עומדות לנתבעות הגנות החוק: הגנת פרסום מותר עפ"י דין לפי סעיף 13(9), (11) לחוק היות והנתבעות היו רשאיות ואף חייבות לפרסם מידע שיש בו עניין לציבור, מקום בו אמיתות המידע נבדקה במידת האפשר, גם אם הפרסום היה כרוך בפגיעה בכבודו של אותו אדם; הגנת "אמת דיברתי" לפי סעיף 14 לחוק; הגנות תום הלב מכוח סעיף 15(1), (2) לחוק; והגנת "זוטי דברים" בהתאם לסעיף 4 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש]. בכל מקרה, על בית המשפט לקחת בחשבון את "ההקלות" הקבועות בסעיף 19 לחוק היות וסורוקר לא הוכיח נזק כלשהו ובפרט שמדובר בתביעה טורנית וקנטרנית שהוגשה בחוסר תום לב.

34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

דין

עילת התביעה עפ"י החוק

13. סעיף 1 לחוק קובע: "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם.

(2) לבזות אדם בשל מעשה, התנהגות או תכונות המיוחסות לו.

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או

במקצועו.

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו."

מספר לא מבוטל של הלכות חזרו והדגישו את הערך החשוב לשם טוב. פרסום המכיל לשון הרע

יש בו כדי לפגוע במכלול חייו של מי שנפגע מהפרסום. הוא עלול לפגוע בקשרים האישיים, בדרך

המקצועית, ובעיקר להשפילו ולבזותו בעיני אחרים. החוק מגן על כל אדם מפני פגיעה בשמו

הטוב וכדברי כב' השופט ברק בעניין אבינרי: "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעיתים לאדם

כחיים עצמם והם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר" (ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם

שפירא, מג(3) 840 (1989)).

14. בתביעת לשון הרע, יש בשלב הראשון לבחון האם הביטויים המופיעים בכתבה כלפי סורוקר

מהווים לשון הרע עפ"י אחת החלופות של סעיף 1 לחוק, והאם התקיים יסוד הפרסום

כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא (ע"א 751/10 פלוני נ'

ד"ר אילנה דיין - אורבך, סה(3) 369 (2012)). סורוקר לא פירט, אילו אמירות בכתבה מהוות

לשון הרע לשיטתו, אלא טען בתביעתו, וביתר שאת בסיכומיו, כי הצגת העובדות באופן חלקי

ומגמתי השפילה אותו, שכן יצרה מסר בעיני "הצופה הסביר" כאילו נהג כלפי לרדו ברשעות.

בית המשפט צריך לבחון את מהות הפרסום במשקפיו של "האדם הסביר" במבחן אובייקטיבי

ועפ"י המשמעות הרגילה והמקובלת של הדברים (ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים

העצני, מג(2) 333 (1989); ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, לא(2)

281, 300 (1977); ע"א 9462/04 בן ציון מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ, ס(4) 13 (2005)).

סבורני, שאין בכתבה משום פגיעה אישית בסורוקר למרות תחושותיו.

15. מטרת הכתבה הייתה להציג נושא בעל חשיבות ציבורית – ביקורת על רשויות המדינה בשל

משאבי ציבור רבים אשר היו כרוכים בניהול הליך משפטי (הכולל שעות עבודה, התייצבות

מתדיינים, טיסות, מינוי סנגור ציבורי) שהתנהל משך למעלה משלוש שנים בגין חיוב ביתר של

3.80 ₪ (משנת 2017 עד שנת 2020). ועל כך נאמר מפי חסון ש"הסיפור הזה הוא שילוב של חלם

ורשע".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

16. במסגרת הפתיח לכתבה, חסון ציינה "שנסיבות המקרה שנויות במחלוקת". היא אמנם אפשרה ללרדו לגולל את גרסתו לאירוע, אך ציינה שזה "לדבריו", מבלי שנקטה עמדה פוזיטיבית אם העובדות נכונות, אם לאו. יודגש; בשלב שידור הכתבה, טרם התקיים דיון משפטי בעניינו של לרדו. שיחת טלפון במסגרתה סורוקר התייחס לגרסתו העובדתית של לרדו, שלא מדובר ביומו הראשון כנהג מונית וכי הוא לא התבלבל, שודרה במסגרת הכתבה. שיחה מאוחרת יותר שהתנהלה בין הצדדים לא שודרה, שכן גרסה עובדתית כזו או אחרת לא היה בה כדי להוסיף או לשנות כהוא זה את מטרת הכתבה והביקורת על רשויות המדינה המבזבזות משאבים רבים על חשבון הקופה הציבורית בשל גבייה ביתר של 3.80 ₪.
17. יוער שמו של סורוקר הוזכר היות והוא פנה על נייר משרדו במכתב ובתזכורת, ועל כן אין בציון שמו כדי ללמד על כוונת חסון לפגוע בו. ההפך הוא הנכון; כנאמר בכתבה: "הטענות שלנו הן לא לעורך הדין המתלונן. זו הבחירה שלו שאפשר להסתייג ממנה, אבל עליה לא היינו טורחים. השאלה שלנו מופנית אל מי שהגישו כתב אישום ומנהלים שלוש שנים משפט נגד אזרח".
18. במסגרת הכתבה רואיינו גם שני גורמים בעלי ניסיון, כל אחד בתחומו, כדי להציג עמדה רחבה יותר של הסוגיה: יהודה בר אור, יו"ר איגוד נהגי המוניות ועו"ד ששי גז (להלן: גז), מומחה במשפט פלילי. סורוקר זימן מטעמו את מתן גוטמן, משפטן, ואת גז (מבלי שטרם ליידע אותם קודם לכן לשם מה הזמינם), אשר לא זו בלבד שלא סייעו לו, אלא תמכו בעמדת חסון שמדובר בבזבוז משווע של כספי ציבור בגין עבירה זניחה.
19. בפסק הדין, בית המשפט התייחס אף הוא להתנהלות המדינה כלפי לרדו, תוך שקבע שעבירה זו מתאימה להיות עבירה של ברירת קנס. הנציב תמך בעמדה זו, כאשר המליץ ליועמ"ש לפעול לתיקון החקיקה הקיימת, באופן שיאפשר אכיפה אפקטיבית ויעילה באמצעות הטלת קנסות. מכאן, שיש בדברים אלה כדי לחדד את חשיבות הנושא שעמד בבסיס הכתבה וכי זו השיגה את המטרה הציבורית שעמדה ביסודה.
20. מכלול האמור לעיל מוביל למסקנה שאין בכתבה משום לשון הרע כלפי סורוקר ועל כן דין התביעה להידחות.
21. למעלה מן הצורך, ולחילופין אוסיף שאפילו והייתי קובעת שיש בכתבה משום לשון הרע כלפי סורוקר, עדיין עומדות לנתבעות הגנות החוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

הגנות הנתבעים

הגנת תום הלב – סעיפים 15,16 לחוק

1
2
3 22. הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק קמה לנתבעים בהתקיים שני תנאים מצטברים:
4 שהפרסום נעשה בתום לב ושמתיימת לפחות אחת מהנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של
5 הסעיף, שבהן ניתן ביטוי לאינטרסים שונים הראויים להגנה (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה
6 דיין אורבך, סז(1) 667 (2014)). בכתבי הטענות ובסיכומים, הנתבעים התייחסו להגנות עפ"י
7 סעיף 15(1) לחוק, 15(4) לחוק. סבורני שהגנות אלה אינן חלות על המקרה הנדון, אך די
8 שתתקיים אחת החלופות שבסעיפי המשנה, ובענייננו מתקיימות הנסיבות המפורטות בסעיף
9 15(2) לחוק, לפיהן: "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה
10 חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".

11
12 23. חובת תום הלב הקבועה בסעיף 15 מערבת אלמנטים סובייקטיביים ואובייקטיביים. על אופיו
13 המעורב של תום הלב ניתן ללמוד מסעיף 16 לחוק הקובע חזקות, הניתנות לסתירה, כמו למשל
14 חזקה שהפרסום לא נעשה בתום לב, אם הוא לא היה אמת והנתבע לא האמין באמיתותו, ו/או
15 אם הוא לא היה אמת והנתבע לא נקט לפני הפרסום באמצעים סבירים להיווכח עם אמת או
16 לאו הוא, ו/או אם התכוון ע"י הפרסום לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים
17 המוגנים עפ"י סעיף 15 לחוק. סעיף 16(ב)(1) מתייחס להיבט הסובייקטיבי, קרי היעדר אמונה
18 סובייקטיבית של המפרסם בדבר אמיתות הפרסום, כך גם סעיף 16(ב)(3) המדגיש היעדר כוונת
19 זדון. סעיף 16(ב)(2) מתייחס להיבט האובייקטיבי של תום הלב. אופיו וצורתו של הפרסום עשוי
20 ללמד על תום ליבו של המפרסם, כך גם פרסום מתון וזעיר, להבדיל משימוש בלשון משתלחת
21 וחריפה.

22
23 24. חסון הוכיחה שלא הייתה לה כוונת זדון כלפי סורוקר, היא לא הכירה אותו עובר לכתבה, ציינה
24 במסגרתה שאין לה טענות אישיות כלפיו וכי מטרתה היא רק מילוי חובתה העיתונאית
25 בהעלאת נושא שיש בו עניין לציבור. מדובר בביקורת אמיתית כלפי גורמים במדינה שהחליטו
26 להגיש כתב אישום ולנהל הליך משפטי במשך למעלה משלוש שנים בגין "זוטות". זוהי כתבה
27 שקולה ואחראית שכאמור השיגה גם תוצאות (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין אורבך; ע"א
28 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין - אורבך; ת"א (מחוזי י-ם) 13358-01-17 אלון חמדני נ' ברק
29 כהן (נבו 05.05.2020)).

30
31 25. על כן, עומדת לנתבעים עומדת הגנת תום הלב מכוח סעיף 15(2) לחוק.
32
33
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 27064-12-20 סורוקר נ' חסון ואח'

1 הגנת אמת הפרסום – סעיף 14 לחוק

2 26. "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה
3 בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תשלל בשל כך בלבד שלא הוכיחה אמיתותו של פרט לוואי
4 שאין בו פגיעה של ממש".

5 שילובם של שני היסודות, אמיתות הפרסום והעניין הציבורי, מקים את ההגנה של סעיף 14
6 לחוק. בענייננו, הגשת כתב אישום בגין חיוב יתר בסכום זניח של 3.80 ₪, וניהול הליך משפטי
7 נגד לרדו על ההוצאות הניכרות שהושקעו במשך למעלה משלוש שנים, אלה עובדות שאינן
8 שנויות במחלוקת. אמנם עפ"י הודאות של לרדו בעובדות נשוא כתב האישום ככל הנראה הוא
9 לא התבלבל, אך עובדה זו מהווה פרט לוואי לכתבה, שכאמור נושאה אחר.

10

11 27. על כן לנתבעים עומדת גם הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק.

12

13 28. בכל מקרה האמור לעיל הוא למעלה מן הצורך, נוכח קביעתי שאין בכתבה משום לשון הרע
14 כלפי סורוקר.

15

16 סוף דבר

17 29. אני דוחה את התביעה ומחייבת את סורוקר לשלם לנתבעים שכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪

18

19

20 ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ג, 30 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

21

22 דורית קוברסקי, שופטת בכירה

23

24

